

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/340/2020
Identifikačné číslo spisu:	1107226684
Dátum vydania rozhodnutia:	30.11.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:1107226684.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu B. B. Y., bývajúceho v K. K., U. XX, zastúpeného KOVAL & spol., advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom v Banskej Bystrici, Komenského 3, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Račianska 71, o zaplatenie 594.768,64 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 17C/123/2007, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 25. februára 2020 sp. zn. 5Co/251/2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 25. februára 2020 sp. zn. 5Co/251/2019 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) v poradí druhým rozsudkom z 9. mája 2019 č. k. 17C/123/2007 - 397 I. zastavil konanie v časti o zaplatenie istiny vo výške 253.981,64 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,50 % ročne zo sumy 253.981,64 eur od doručenia žaloby žalovanej do zaplatenia; II. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 340.787,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,50 % ročne od 13. marca 2008 do zaplatenia v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku; III. vo zvyšku uplatneného úroku z omeškania žalobu zamietol; IV. v časti o zaplatenie istiny vo výške 253.981,64 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,50 % ročne zo sumy 253.981,64 eur od doručenia žaloby žalovanej do zaplatenia nepriznal žalovanej nárok na náhradu trov konania; V. v časti o zaplatenie istiny vo výške 340.787,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,50 % ročne od 13. marca 2008 do zaplatenia uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy konania podľa miery úspechu vo výške 100 %. V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na § 145 ods. 1, 2, § 146 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), § 1 ods. 1, 2, § 3, § 4, § 20, § 22 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom a uviedol, že žalobca sa voči žalovanej domáhal náhrady škody celkovo vo výške 594.768,64 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo žalovanej sumy od 17. septembra 2007 do zaplatenia na základe toho, že uznesením vyšetrovateľa Okresného úradu justičnej polície PZ Dolný Kubín z 20. júna 2002 bolo začaté trestné stíhanie žalobcu pre trestný čin marenia právomoci verejného činiteľa a následne uznesením z 25.

októbra 2002 bolo voči žalobcovi vznesené obvinenie pre trestný čin marenia úlohy verejného činiteľa z nedbanlivosti. Rozhodnutím o pozastavení výkonu exekútorského úradu zo 16. júla 2002 č. k. 13599/2002 - 410 minister spravodlivosti pozastavil výkon exekútorskej činnosti exekútorského úradu žalobcu až do právoplatného skončenia trestného stíhania. Žalobca bol rozsudkom Okresného súdu v Dolnom Kubíne zo 16. júla 2004 č. k. 2 T 160/2003 spod žaloby oslobodený a Krajský súd v Žiline uznesením zo 6. apríla 2005 sp. zn. 2 To 422/2004 odvolanie prokurátora zamietol. Ako ďalej súd prvej inštancie uviedol, voči rozhodnutiu vyšetrovateľa podal žalobca riadne opravné prostriedky, o ktorých rozhodoval príslušný orgán, voči rozhodnutiu ministra spravodlivosti žalobca žiaden opravný prostriedok nepodal, avšak súd prvej inštancie dospel k záveru o existencii okolností hodných osobitného zreteľa, ktoré umožňujú priznať žalobcovi nárok na náhradu škody, pretože samotné rozhodnutie ministra spravodlivosti neobsahuje náležitosti podľa všeobecných predpisov o správnom konaní, ani poučenie o možnosti podať akýkoľvek opravný prostriedok a zároveň v danom prípade dôvod nezákonnosti nastal až tri roky od jeho vydania, a preto nie je možné od žalobcu spravodlivo požadovať splnenie podmienky využitia riadneho opravného prostriedku voči dotknutému rozhodnutiu. Podľa súdu prvej inštancie, rozhodujúcou príčinou zníženia zisku žalobcu bolo pozastavenie výkonu jeho exekútorského úradu, pričom k pozastaveniu výkonu jeho exekútorského úradu by nedošlo v prípade, ak by nedošlo k začatiu trestného stíhania a vzneseniu obvinenia voči nemu. V danom prípade sa jedná o tzv. kumulatívnu kauzalitu, keď príčinou zníženia zisku žalobcu je rozhodnutie ministra, jediným a výlučným právnym dôvodom ktorého bolo začatie trestného stíhania žalobcu; kumulatívnu príčinou vzniku škody žalobcu v podobe ušlého zisku sú všetky tri nezákonné rozhodnutia označené žalobcom, ktoré samostatne vznik škody žalobcu nespôsobili, a ktoré bez predchádzajúceho rozhodnutia nemajú žiadne právne opodstatnenie. Preto súd prvej inštancie uzavrel, že medzi všetkými označenými nezákonnými rozhodnutiami a škodou žalobcu je príčinná súvislosť. Po čiastočnom späťvzati žaloby si žalobca uplatňoval voči žalovanej škodu vo výške určenej znaleckým posudkom, ktorý bol v tomto konaní vyhotovený a súd prvej inštancie vyhodnotil žalobu žalobcu ako dôvodnú v časti ušlého zisku vo výške 340.787,- eur, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s nezákonnými rozhodnutiami. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 256 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 25. februára 2020 sp. zn. 5 Co 251/2019 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil; žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozsudku, na ktoré v celom rozsahu poukázal, pretože okresný súd vychádzal z dostatočne zisteného skutkového stavu veci, z ktorého vyvodil aj správne právne závery. Ako ďalej odvolací súd uviedol, keďže rozsudkom Okresného súdu Dolný Kubín zo 16. júla 2004 č. k. 2 T 160/2003 bol žalobca oslobodený spod obžaloby pre trestné činy zneužívania právomoci verejného činiteľa a marenie úlohy verejného činiteľa a rozhodnutím Krajského súdu v Žiline zo 6. apríla 2015 sp. zn. 2 To 422/2004 bol predmetný rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín potvrdený, je možné považovať rozhodnutie o začatí trestného stíhania a uznesenie o vznesení obvinenia za nezákonné. V súvislosti s rozhodnutím ministra spravodlivosti o pozastavení výkonu exekučnej činnosti exekučného úradu žalobcu a príčinnej súvislosti so vznikom škody žalobcovi, odvolací súd zdôraznil, že protiprávny úkon nemusí byť jedinou príčinou vzniku škody (kumulatívna kauzalita), stačí, že jednou z príčin (nezákonné rozhodnutie - rozhodnutie o začatí trestného stíhania a uznesenie o vznesení obvinenia a na to zjavne nadväzujúce rozhodnutie ministra spravodlivosti vydané v priamom dôsledku uvedených nezákonných rozhodnutí), a to príčinou dôležitou, podstatnou a značnou. Preto odvolací súd uzavrel, že hlavnou a rozhodujúcou priamou príčinou zmenšenia majetkového stavu žalobcu bolo rozhodnutie ministra o pozastavení exekútorskej činnosti, pretože bez neho by k vzniku ušlého zisku žalobcu nebolo došlo, avšak pri súčasnej existencii nezákonných rozhodnutí vyšetrovateľov, preto toto rozhodnutie spĺňa predpoklady nezákonnosti a zakladá nesprávny úradný postup ministra pri jeho vydávaní a preto tiež možno konštatovať splnenie zákonnej podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonnými rozhodnutiami vyšetrovateľov a ministra v ich príčinnej súvislosti so zmenšením majetku žalobcu. Zároveň bol toho názoru, že znalec poverený súdom na vypracovanie znaleckého posudku sa nevyjadroval (ani nemohol) k právnemu posúdeniu veci, na základe predmetného znaleckého posudku bola vyčíslená celková výška ušlého zisku žalobcu a pokiaľ mala žalovaná pochybnosti o správnosti tohto znaleckého posudku, nič jej

v konaní nebránilo navrhnúť súdu vypracovanie nového znaleckého posudku, resp. predložiť súdu na vykonanie dokazovania vlastný znalecký posudok. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie s tým, že súdy jej nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP) a zároveň, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu závisel od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa súdy nižších inštancií odklonili od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP) a ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP). Namietala, že odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia žiadnym spôsobom nevyjadril k otázke nezákonnosti titulu pre náhradu škody - rozhodnutia ministra spravodlivosti Slovenskej republiky o pozastavení výkonu exekútorského úradu, ktoré je výsledkom diskrečnej právomoci ministra spravodlivosti SR, avšak nie je automatickým následkom začatia trestného stíhania alebo vznesenia obvinenia voči súdnemu exekútorovi. Bola toho názoru, že oslobodenie spod obžaloby nedeklaruje nedôvodnosť či nesprávnosť pozastavenia výkonu funkcie súdneho exekútora takým spôsobom, ako to je pri účinkoch oslobodenia spod obžaloby na uznesenie o vznesení obvinenia. Zároveň dovolateľka namietala absenciu akéhokoľvek hodnotenia znaleckého posudku. Ako ďalej dovolateľka uviedla, v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu bola pre účely nároku na náhradu škody vyriešená otázka nezákonnosti rozhodnutia vo všeobecnosti, pričom osobitne bola vyriešená otázka nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia (v súvislosti s neskorším zastavením trestného stíhania alebo oslobodením spod obžaloby) ako špecifickej kategórie rozhodnutí. Podľa názoru žalovanej odvolací súd pri posudzovaní právnej otázky - nezákonnosti rozhodnutia ministra spravodlivosti SR o dočasnom pozastavení výkonu exekútorského úradu žalobcu, rozhodol v rozpore s ustálenou judikatúrou dovolacieho súdu týkajúcou sa splnenia podmienok pre možnosť nezákonnosti rozhodnutia vo všeobecnosti. Zdôraznila, že odvolací súd v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu bol toho názoru, že rozhodnutie ministra spravodlivosti SR, ktorým bol žalobcovi dočasne pozastavený výkon exekútorského úradu je nezákonným rozhodnutím, hoci vo vzťahu k tomuto rozhodnutiu nie sú s poukazom na judikatúru dovolacieho súdu ako aj zákon č. 58/1969 Zb. splnené podmienky pre konštatovanie existencie nezákonného rozhodnutia. Zároveň pripustila dovolateľka aj možnosť, že v predmetnej veci ide o tak špecifickú otázku nezákonnosti rozhodnutia, ktorá si od dovolacieho súdu vyžiada osobitnú pozornosť, keďže táto nebola doposiaľ osobitne vyriešená ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu a nie je riešená ani rozdielne. Odklon v právnom posúdení doložila s poukazom na rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 2MCdo/17/2011, 4MCdo/20/2009, v zmysle ktorých atribútmi nezákonného rozhodnutia sú jeho právoplatnosť a zrušenie pre nezákonnosť príslušným orgánom, a zároveň na rozhodnutia sp. zn. 1Cdo/43/2009, 1Cdo/71/2008, v zmysle ktorých je jednou z podmienok, ktorá musí byť splnená pre uplatnenie nároku na náhradu škody titulom nezákonného rozhodnutia, využitie riadneho opravného prostriedku proti nezákonnému rozhodnutiu, s výnimkou prípadov hodných osobitného zreteľa. Odklon v posúdení existencie príčinnej súvislosti medzi uznesením o vznesení obvinenia a vznikom tejto škody odvodila od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu s poukazom napr. na rozhodnutia sp. zn. 5Cdo/126/2009, 3Cdo/313/2009, R 21/1992, 6MCdo/16/2012 a 2Cdo/73/2006. Z týchto dôvodov navrhla napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Dovolateľka zároveň podala návrh na odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia.

4. Žalobca sa vo svojom vyjadrení k dovolaniu plne stotožnil so skutkovými a právnymi závermi odvolacieho súdu a konštatoval, že rozhodnutím odvolacieho súdu nedošlo k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, a preto navrhol dovolanie zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 8. septembra 2021 sp. zn. 4Cdo/340/2020 odložil vykonateľnosť rozsudku súdu prvej inštancie z 9. mája 2019 č. k. 17C/123/2007 - 397 a rozsudku odvolacieho súdu z 25. februára 2020 sp. zn. 5Co/251/2019 do právoplatnosti rozhodnutia o dovolaní žalovanej.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§

35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 a 2 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. Žalovaná vyvodzujúc z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP namietala odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu vo vzťahu (ne)zákonnosti rozhodnutia Ministra spravodlivosti Slovenskej republiky o pozastavení výkonu exekútorského úradu, ktoré nie je automatickým následkom začatia trestného stíhania alebo vznesenia obvinenia voči súdnemu exekútorovi, s tým, že oslobodenie spod obžaloby nedeklaruje nedôvodnosť či nesprávnosť pozastavenia výkonu funkcie súdneho exekútora.

12. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

13. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26., 5Cdo/57/2019, bod 9., 10.) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď dovolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola

účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

14. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

15. V súlade s § 220 ods. 2 v spojení s § 393 ods. 2 CSP musí súd v odôvodnení rozhodnutia podať výklad opodstatnenosti a zákonnosti výroku rozhodnutia a musí sa vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený s poukazom na zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 v spojení s § 393 ods. 2 CSP, je nepreskúmateľné. Takéto arbitrárne rozhodnutie súdu odníma účastníkovi možnosť uskutočňovať procesné práva a v konečnom dôsledku porušuje jeho právo na spravodlivý súdny proces (čo zakladá vadu konania podľa § 431 ods. 1 v spojení s § 420 písm. f/ CSP), pretože mu upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci opravných prostriedkov.

16. S poukazom na vyššie uvedené dospel dovolací súd k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu trpí vadou v konaní podľa § 420 písm. f/ CSP.

17. Podľa § 222 ods. 1 veta prvá zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) v znení platnom a účinnom do 31. augusta 2005, (ďalej len „Exekučného poriadku“) minister môže pozastaviť exekútorovi výkon exekútorského úradu, ak bolo proti nemu začaté trestné konanie za úmyselný trestný čin alebo za trestný čin súvisiaci s exekučnou činnosťou, a to až do vyhlásenia rozsudku súdu prvého stupňa.

18. Rozhodnutie ministra spravodlivosti o pozastavení výkonu exekútorského úradu exekútorovi je administratívnym aktom aplikácie práva, nemožno ho napadnúť odvolaním, lebo minister ho nevydáva v správnom konaní. Exekučný poriadok priamo nezaložil vecnú príslušnosť súdu preskúmať rozhodnutia správnych orgánov v správnom súdnictve. To však neznamená, že takéto rozhodnutie nie je preskúmateľné súdom (rozhodnutie najvyššieho súdu z 29. apríla 2002 sp. zn. 6SŽ/196/2001). Pokiaľ žalobca nenapadol vydané rozhodnutie ministra spravodlivosti o pozastavení výkonu exekútorského úradu samostatnou žalobou na súde, rozhodnutím súdu o jeho oslobodení spod obžaloby nedošlo zároveň k zrušeniu vydaného rozhodnutia ministra spravodlivosti o pozastavení výkonu exekútorského úradu žalobcovi (dokonca ani v príčinnej súvislosti s oslobodzujúcim rozsudkom, či analogicky v súvislosti s vydaným uznesením o vznesení obvinenia).

19. Nárok na náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. je svojou povahou nárokom občianskoprávnym a nemožno ho uplatniť, dokiaľ právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, pre nezákonnosť nezrušil príslušný orgán. Rozhodnutím tohto orgánu bol súd rozhodujúci o náhrade škody viazaný (§ 4 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb.). Ak ide o rozhodnutie, ktoré bolo príslušným rozhodnutím kompetentného orgánu zrušené ako nezákonné, súd z takého rozhodnutia vychádza pri rešpektovaní prezumpcie jeho správnosti (sp. zn. 1Cdo/16/2005).

20. Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu nezodpovedá vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Vo svojom rozhodnutí konštatoval, že hlavnou a rozhodujúcou priamou príčinou zmenšenia majetkového stavu žalobcu bolo rozhodnutie ministra o pozastavení exekútorskej činnosti, pretože bez neho by k vzniku ušlého zisku žalobcu nebolo došlo, avšak pri súčasnej existencii nezákonných rozhodnutí vyšetrovateľov, preto toto

rozhodnutie spĺňa predpoklady nezákonnosti a zakladá nesprávny úradný postup ministra pri jeho vydávaní, a preto tiež odvolací súd konštatoval splnenie zákonnej podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonnými rozhodnutiami vyšetrovateľov a ministra v ich príčinnej súvislosti so zmenšením majetku žalobcu. Tento záver odvolacieho súdu o splnení zákonného predpokladu zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím nemožno považovať za správny, pretože z doposiaľ vykonaného dokazovania nevyplýva, že by vydané rozhodnutie ministra spravodlivosti o pozastavení výkonu exekútorského úradu (vydané v súlade s ustanovením § 222 ods. 1 Exekučného poriadku) spĺňalo prvý predpoklad pre uplatnenie nároku na náhradu škody, a to nezákonné rozhodnutie v zmysle ustanovenia § 4 zákona č. 58/1969 Zb. Vzhľadom na uvedené bude potrebné zo strany odvolacieho súdu dôslednejšie sa zaoberať nezákonnosťou Rozhodnutia o pozastavení výkonu exekútorského úradu zo 16. júla 2002 č. k. 13599/2002 - 410 s ohľadom na ustanovenie § 4 zákona č. 58/1969 Zb. a výsledné rozhodnutie v tomto smere náležite odôvodniť. Rozhodnutie odvolacieho súdu preto malo ozrejmiť skutkové a právne závery takým spôsobom, aby strana sporu nemusela hľadať odpoveď na pre vec rozhodujúce skutočnosti v rovine dohadov a aby mohla skutkovo aj právne proti rozhodnutiu argumentovať. Keďže odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu uvedené obsahové náležitosti nemá, možno skonštatovať, že je nepreskúmateľné.

21. Tento nedostatok odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu v otázke vád konania namietaných dovolateľkou má za následok, že napadnuté rozhodnutie nespĺňa požiadavky stanovené súdu v ustanovení § 220 ods. 2 CSP v spojení s § 393 ods. 2 CSP na riadne odôvodnenie rozsudku. Z tohto dôvodu je dovolanie žalovanej procesne prípustné podľa § 420 písm. f/ CSP a dovolateľka v ňom dôvodne namieta ňou uvádzanú procesnú vadu zmätočnosti, pretože jej týmto nesprávnym procesným postupom súdu bolo znemožnené realizovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

22. Vzhľadom k zisteniu, že v konaní došlo k procesným vadám podľa § 420 písm. f/ CSP, ktorá skutočnosť je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP). S prihliadnutím na dôvod zrušenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu sa najvyšší súd nezaoberal ďalšími, v dovolaní namietanými vadami.

23. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

24. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.